

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 229/03-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. decembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. L. D., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., Csc., B., ktorou namietal porušenie základných práv vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 a z čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde v Prievidzi pod sp. zn. 4 C 73/2003, za účasti Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, a Slovenskej republiky, zastúpenej Krajským súdom v Trenčíne, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. L. D. pre porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde v Prievidzi pod sp. zn. 4 C 73/2003 o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 9. decembra 2003 doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 11. decembra 2003, označením ako „Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“ Ing. L. D., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpený advokátom JUDr. M. Š., CSc., B., namieta porušenie základných práv

vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 a z čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom na Okresnom súde v Prievidzi (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4 C 73/2003, za účasti Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerstvo spravodlivosti“), a Slovenskej republiky, zastúpenej Krajským súdom v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“).

Sťažovateľ požaduje vydať nález, ktorý by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 73/2003. Ďalej požaduje vysloviť, že v tejto právnej veci sa nekoná, pričom nečinnosťou spôsobuje súd prietahy, za čo patrí sťažovateľovi primeraná náhrada vo výške podľa rozhodnutia ústavného súdu, a to na ťarchu okresného súdu. Ministerstvo spravodlivosti a krajský súd majú byť zaviazané nahradiť sťažovateľovi škodu spôsobenú prietahmi v konaní pred okresným súdom vo výške 50 000 Sk, pričom túto sumu je povinný sťažovateľovi uhradiť okresný súd. Napokon sťažovateľ požaduje aj náhradu trov konania.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 21. marca 2003 podal okresnému súdu žalobu na ochranu osobnosti. Konanie sa vedie pod sp. zn. 4 C 73/2003. Dňa 16. apríla 2003 mu bola doručená výzva na zaplatenie súdneho poplatku, ktorej 22. apríla 2003 vyhovel. Od tej doby okresný súd vo veci nekoná. Nebolo vytýčené žiadne pojednávanie a ani žiadnym iným spôsobom okresný súd sťažovateľovi nepreukázal, že sa vo veci koná. Sťažovateľ namieta porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov za jeho osobnej prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Vzhľadom na nečinnosť okresného súdu nie je vyzývaný na žiadne právne úkony a nemá možnosť vyjadriť sa ku dôkazom, ktoré sa v tejto veci v dôsledku nečinnosti okresného súdu môžu vyskytnúť. Sú tým porušované jeho práva podľa čl. 46 ods. 1 a 48 ods. 21 ústavy.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej

zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (...).

Podľa čl. 48 ods. 2 každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala (...) a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Predmetom konania na okresnom súde je žaloba sťažovateľa na ochranu osobnosti. Podľa názoru sťažovateľa dochádza v konaní pred ústavným súdom ku zbytočným priet'ahom, a tým zároveň aj ku porušeniu základného práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Zo sťažnosti vyplýva, že namietaného porušovania základných práv sťažovateľa sa má dopúšťať okresný súd. Napriek tejto skutočnosti však sťažovateľ, ktorý je kvalifikovane v tomto konaní pred ústavným súdom právne zastúpený, označuje za účastníkov konania Slovenskú republiku, zastúpenú Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, a Slovenskú republiku, zastúpenú Krajským súdom v Trenčíne, teda subjekty, ktoré nie sú nositeľmi tých povinností, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, a teda medzi uvádzanými skutočnosťami a namietaným porušením označeného základného práva sťažovateľa nie je relevantná priama súvislosť (pozri I. ÚS 172/03).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2003